

КО ЈЕ РУЖУ ПОЈЕО?

ПИШЕ: ВАРЈА ЂУКИЋ

Једног дана причаће се, памтиће се као дуго и мучно вријеме на Балкану-владавина Слободана Милошевића и Мирјане Марковић. Наша дјеца ће знати због кога су отишли из простора својих завичаја

Читају ли се новине? Читају. Које? Политика? Ко још чита Политику, када на киосцима, оvdје у Београду, нико то више не купује, што због тога јер је храна потребнија, што због оvdје очигледних лажних и дебелих Хаџи Антића који је најбоље србијанске новине претворио у мусави и смрдљиви тисак. У Београду се штампа Политика која се у „унутрашњости“ (и Црној Гори!) чита као глас Београда, као глас упоришта, оазе, последње до смача свијета истине о Све-Српско-Историјско-Универзално-Божанско-Комунистичко-Демократско-Изабавитељском посланству и истини на овом и оном свијету. Друге новине немају такву мисију, јер немају такво заглавље (заглавље?), јер немају толико папирних страница, тако густу шуму (ситна слова) и јер нијесу из Београда (већ „из унутрашњости“ и Црне Горе!). Ово се, ипак, неће исписивати, а онда, ни читати у Политици, а ни у другим београдским новинама, јер нема због чега. У Београду сви знамо гдје, када и колико, уопште, живимо.

Ред је рећи- добар дан- и представити се. Лијепо је бити упитан, поштовати старије. Жене не треба да филозофирају. То слабо и знају. Треба да тактизирају. То знају боље или горе. Од тога понекад зависи здравље „читавих“ нација. Ја бих да тактизирам, мада ми гени баш нијесу наклоњени. Ово што сада пишем више је од гена него од вјештине тактизирања. Дакле, живим у Београду. Како знам да многи мрзећи Београд мисле стално на Београд, помогла бих нам свима заједно доказујући да је Београд некадашњи, халуцинација оних који не живе у њему. Треба узети мотку, косу, компјутер и шакаре и прекинути халуцинацију.

Београд- главни град Србије

Ово је, уствари, писмо из Београда. То је био главни град Југославије, овај је главни град Србије. Као што већина зна, Југославија више не постоји. Затекали су нас, облагали преко ноћи, рекли-ово је сада Југославија. Појмовна конфузија лагано и сигурно води у ментални поремећај. Можда бисмо лакше и готово сигурно оздравили да су се кројачи одрекли нашег „континуитета“ (погачега?) и нову државу назвали Србија-са Црном Гором или Србија етц. (и остало).

О Београду који је био- све најљепше. Онда је дошао Слободан Милошевић и претворио Београд у главни град Србије. Да би то постигао, послје свих миротворних процеса, потписао је споразум у Дејтону. У том споразуму, вјероватно, стоји да је Београд главни град свих Срба у једној држави. Ако памети има која се на туђим грешкама стиче, велики циљеве српски биће упозорење Албанцима. Ко хоће да учи. О Београду говорим; једини градски колос у овој држави „Србији етц.“, узор град, град универзитета, образованих људи, радозналих, разних вјера и секти, трансценденталне и алтернативне медицине, зависних и независних медија, музеја који умиру јер кустоси раде као водичи за националну историју која се улицама шета, библиотека и књижара, позоришта која се реновирају, тону у подземне воде и горе у пожарима, градског саобраћаја у којем се, као у најгорем и законом санкционисаном сточном превозу, возе људи до радног мјеста и од

радног мјеста, граду у којем се не зна ког више нема, а ко нам је дошао, у којем пензионери, срећни што се цијене хљеба и млијека не мијењају, радо штрајкују главу против глади. Београд још мрда. Дјеца се радују, људи се воле колико могу, обданишта, школе, спортски терени, биоскопи, Сава центар, модне ревије, Хајат, разни третмани, услуге и потраживања. Јер, у сваком случају: младост има предност над старошћу, бахати над духом. У главном граду Србије који споља изгледа некако чудно и неуредно, али још стоји-градња је била солидна, госпођа Мирја Марковић, која није само стицајем околности супруга друга председника Србије, опис Југославије, већ је више стицајем околности председник њен супруг, каже: Будућност припада бољим људима. Некрофилија је у питању. Живот је и онако пролазан, смрт је вјечност и живот некрофиличарима!

Како је вук појео Миру

Једног дана причаће се, памтиће се као дуго и мучно вријеме на Балкану, владавина Слободана Милошевића и Мирјане Марковић. Наша дјеца ће знати због кога су отишла из простора својих завичаја. Али, у тој далекој будућности њихова имена и даље ће бити у устима, у причама: то онда када смо морали да оставимо кућу нешег дједа, када сам престао да радим на факултету и почео да продајем бензин, када је идол био посласличар и његова женска, када сам почео да учим енглески, француски, шпанска села, итд. Да бих постао, постала, остала, издајник, издајник, издајник, странац. Прича се да мртва уста не говоре. Некрофиличари знају да је само проблем у малом броју, многобројна мртва уста говоре високо и далеко се чују. Тај број је њихова пјесма, и њихов споменик у овом дјелу земаљске ауре.

Варијација на тему „а ла Марриа“: СР Југа је једна кућа са двориштанцем: каква домаћин, таква кућа. У тој кућици гздују Слоба и Мира. Док ово пишем Воја обрађује леје са цвећем, и, када у кухињи за- треба закоље по неку домаћу животињу: овцу, јагње, теле, кокошака небројено много. Има ту и један припитомљени вук (ма, каква Драшковић!). Вук се дао припитомити, као пас је лајао када год је осјетио да је Слоба узнемирен, јер из истог су села, у оним думама су се срели. Вук није имао више оваца за клање сви из села су одавно у град шљегли. А Слоба му је бацно кост и повео са собом у Бели, бели свет и обећао брда и долине. На уво му је шапутао понекад, а понекад се тукао и ногама ударао колико да никада не заборави ко је Слоба, а ко вук, а ко је главни, већи, бољи, љепши чак је покушавао да докаже да је паметнији. Слоба је остао оно што је био, а вук се претворио у пса.

Јер, Мира га никада није воледа. Вука. Једноставно, њени пасивни крајеви не познају феномен појаве вука. Она је одувек инсистирала на томе да је пас само пас, да пси немају прошлост, да се не сећају, да се дресирају као пси. Вук не воли када га једна жена, макар то била Слобина Мира, удара по глави, а она је постајала све грубља иако јој је глас остао милозвучан. И баш у овом часу, док ово пишем, таквим гласићем, а дебелом шаком и ногом Мира удара вука. Вук је

узнемирен, шума је далеко, брда и долине су далеко, од Белог света остао је Бели, бели град, варош, ружно село. А Слоба? Сакрио се у кућици и из своје кућице вири кроз прозор и гледа: Вук режи, трпи, цвили као пас, али не узмиче. Слоба зна шта ће се десити, јер бајке су чудо. Црвенкапицу сви знамо. Зна Слоба да ће вук скочити, да му не прија да га Мира као пса шутира, зна Слоба да ће вук појести Миру, да се Воја одувек бојао вука и да зна да коље кокошке и стриже јагњад, али да Мири неће прикочити у помоћ. Зна Слоба да ће вук послје тога, кидисати и на његову децу, али важно је да њега, Слобу, у кућици не дира. Можда он тако гледајући кроз прозор, како Мира танким гласићем наругушена и одлучна млати вука, зато јој је ружу појео, можда она зна да је за њу он, ловац из бајке и да ће је, што год се десило, из вучјег стомака живу извадити. Можда због Мира и Слоба и сви ми, помислимо да је он заиста ловац, да је вук пас, и да Мира у вучји стомак може да се смести како би у комаде остала жива. Не би било згорег да - Слоба објасни Мири шта је шта, да се сам присјети шуме, брда и оног свог лика када је знао да вук није пас.

Да нема Црне Горе...

Одавде, из Великог Београда у малој Србији, јасно се види да Југославија не постоји. То Београд најбоље зна и због тога је јадан и никакав. Одавде се види да је Црна Гора једина федерална јединица Србије. А да није - ни Косово у Србији не би могло остати. Да нема Црне Горе у Србији, ни Војводина не би ту остала. Да Црне Горе нема у Србији, Србија би била мала онолико колико мала јесте, и Црна Гора се више не би доимала малецном. Можда би Црна Гора заиста требало да доказује, тјешти Србију да је велика онолико колико то Слоба, Мира, Воја, Лаза, Пера и Мика желе. Можда би Црна Гора требало да изађе у сусрет Дејтонском споразуму у којем је она једина, али једна једина федерална јединица у Србији, да друга не би постала Косово, трећа Војводина, четврта Санџак, пета Београд, шеста, седма... Можда би, ипак, требало сачекати да по Дејтонском споразуму који је на чистом енглеском - српском Слобо потписао, можда би ипак, требало сачекати да лично он, Слоба направи својом памету и са својом Миром и са својим Војом све те федералне јединице, па да онда и Црна Гора са правом самоопредјељење, свјесна свих благодети и општенародне перспективе у тој Великој демократској Србији коначно врисне: Да, Слобо, иако си из наших крајева из оног села изнад Лијеве Ријеке, ти си већи Србин од свих Срба, ти си толики Србин колики никада нијесмо могли да будемо, колики ми никада нећемо моћи да будемо, ти си Србин по мјери Америке и Контакт групе, ти си Србин, по мјери свијета, са тобом и у пакери безнаја, и у заборав, и у будућност без рада, без знања, без части, без карактера, без имена, без свијести - са тобом у будућност потпуног заборав, са тобом и у смрт - без обзира на живот!